

Zpravodaj pražské farní obce starokatolické církve

KŘIŽOVATKA

červen 2015

9. ročník / 6. číslo

Vždyť on přinesl sebe sama jako neposkvrněnou oběť Bohu mocí Ducha, který nepomíjí. (Žd 9,14b)

Z kázání svatého biskupa Augustina

Tito mučedníci viděli, co hlásali

Tento den je pro nás posvěcen utrpením svatých apoštolů Petra a Pavla. Nemluvíme o nějakých neznámých mučednících: Jejich hlas prostupuje celou zemi, zní jejich mluva na sám konec světa. Tito mučedníci viděli, co hlásali, žili podle spravedlnosti, vyznali pravdu a zemřeli za ni.

Svatý Petr, první mezi apoštoly, vroucně miloval Krista, a proto směl slyšet: A já ti říkám: Ty jsi Petr. Když on sám vyznal: Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha, Kristus mu odpověděl: A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála - a na té skále zbuduji svou Církev. Na této skále zbuduji víru, kterou vyznáváš. Na tom, co jsi řekl: Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha, zbuduji svou Církev. Neboť ty jsi Petr. Jméno Petr se odvozuje od skály, ne skála od Petra. Jméno Petr se odvozuje od skály, tak jako jméno křesťan od Krista.

Jak víte, Pán Ježíš si před svým utrpením vyvolil učedníky a nazval je apoštoly. Mezi nimi téměř vždycky jedině Petr zosobňoval celou Církev. Protože jedině on představoval celou Církev, bylo mu dopřáno uslyšet slova: Tobě dám klíče od nebeského království. Neboť tyto klíče nedostal jednotlivý člověk, ale Církev jako jednota. Vynikající postavení Petrovo vyplývá tedy z toho, že představoval všeobecnost a jednotu Církve, když mu bylo řečeno: Tobě dám to, co bylo předáno všem. Abyste věděli, že Církev dostala klíče od nebeského království, slyšte, co na jiném místě říká Pán všem svým apoštolům: Přijměte Ducha Svatého! a hned nato: Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.

Právem také po svém vzkříšení uložil Pán právě Petrovi, aby pásł jeho ovce. Neměl mezi učedníky pást Pánovy ovce jenom on sám; ale Kristus mluví k jednomu, a tím dává za úkol jednotu; a obrací se s tím především na Petra, protože Petr je první mezi apoštoly.

Nebud' smutný, apoštole. Odpověz jednou, odpověz znovu, odpověz potřetí. Třikrát ať z lásky zvítězí tvé vyznání, když třikrát ze strachu podlehl tvé předsevzetí. Třikrát ať se uvolní, co jsi třikrát spoutal. Uvolni láskou, co jsi spoutal strachem. A Pán pak Petrovi jednou, znovu i potřetí svěřil své ovce.

Jeden památný den utrpení dvou apoštolů. Ale i oni dva byli jedno; ač trpěl každý v jiný den, byli jedno. Napřed šel Petr, potom Pavel. Slavíme svátek posvěcený pro nás krví apoštolů. Milujme jejich víru a život, jejich námahu a utrpení, milujme to, co vyznávali a hlásali.

Kalendář farní obce

Pravidelné bohoslužby

Neděle 10⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Máří Magdalény

Neděle 11⁰⁰ – eucharistická slavnost v angličtině u sv. Klimenta

Neděle 17⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Úterý 18⁰⁰ – eucharistická slavnost s nešporami u sv. Kříže

Čtvrtek 18⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Rodiny

Pátek 17⁰⁰ – eucharistická slavnost u sv. Vavřince

Kalendárium

8. června 2015 od 18,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže v ulici Karolíny Světlé na Praze 1 proběhne další modlitební večer. Svou účast, prosím, nahlaste předem sestře Monice nebo napište na mail: madlova@starokatolici.cz, abychom vám mohli připravit společné texty.

Událo se

3. května 2015 od 17,00 v rotundě Nalezení sv. Kříže jsme oslavili slavnostní poutní bohoslužbu k patrociniu rotundy. Sice jsme byli v malém komorním počtu, ovšem i tak byla oslava milá a příjemná. Po bohoslužbě jsme se pak sešli na pohoštění v Communiu a mohli si tak zase jednou trochu více popovídat.

4. května 2015 od 18,00 v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 jsme se poprvé sešli k pravidelným modlitebním večerům. Účast příjemně překvapila. Strávili jsme tak přibližně hodinku zpěvem, modlitbou a četbou z Písma. Snad si tyto večery udrží svou návštěvnost a budeme se moci scházet i častěji než jednou do měsíce.

10. května 2015 od 11,00 v katedrálním chrámu sv. Vavřince na Petříně proběhla společná dvojjazyčná bohoslužba s naší pražskou farností anglicky hovořících, tedy s našimi anglikány. Slovem Božím nám posloužil farář anglikánské obce Ricky Yates. Po bohoslužbě jsme se pak ještě společně občerstvili a družili se v milém rozhovoru.

12. května 2015 od 19,00 v Communiu v ulici Karolíny Světlé 21 na Praze 1 jsme si mohli poslechnout krátké povídání br. Petra Kroheho o jeho putování pouští ve Svaté zemi. Ukázal nám z této cesty spoustu krásných fotek a my jsme tak mohli poznat život v poušti nejen z jeho zkušenosti, ale i z obrázků, které toto povídání výstižně podtrhlo.

Kalendář farní obce

19. května 2015 od 18,00 k nám do rotundy Nalezení sv. Kříže přišel ekumenický host Jan Kranát, Ph.D., který vyučuje filosofii na ETF, a posloužil nám Božím slovem. Po bohoslužbě jsme s ním pak měli možnost hovořit v Communii a poznat ho více osobně.

24. května 2015 od 17,00 v katedrálím chrámu sv. Vavřince jsme společně oslavili slavnost Seslání Ducha svatého. Při bohoslužbě přijala křest malá Tonička od Merhautů a biřmování náš bratr Jiří Šulc. Po bohoslužbě pak mělo následovat farní shromáždění, ovšem nesešli jsme se v počtu potřebném k hlasování. Tak bude farní shromáždění znovu svoláno na 9. srpna do katedrálího chrámu sv. Vavřince, kde v ten den bude mimo jiné probíhat Svatovavřinecká petřinská pout'.

29. května 2015 od 18,00 v rotundě i u sv. Vavřince začal program k Noci kostelů 2015. I přes nepřízeň počasí nebo možná právě kvůli nepřízní počasí si na účast nemůžeme stěžovat. I ke sv. Vavřinci dorazilo dost lidí a v některých chvílích bylo v kostele skoro k nehnutí, což vzhledem ke konkurenci všech možných programů ve všech možných pražských kostelech bereme jako velký úspěch! A už teď se těšíme zase za rok!

Narozeniny v červnu slaví:

Gaia Anzari, Petr Bačovský, MUDr. Tomáš Bauer, Kateřina Rachel Benešová, Markéta Boldišová, Johana Jandourková, Jana Jelínková, Klára Kazdová, Ondřej Kejkrt, Luboš Nondek, Tereza Šťovičková, Markéta Tomková, Laura Dagmar Vávrová, Tomáš Zachariáš.

Přejeme hojnost Božího požehnání.

4.6. – Slavnost Den díků eucharistii

Ex 24,3-8

Ž 116

Žd 9,11-15

Mk 14,12-16.22-26

V Jeruzalémě, kousek od staré kamenné městské brány, zvrásněné kulkami jako památka na jeden z moderních střetů, se nachází skromný patrový domek. Nijak zvláště nevyčívá mezi monumentálními chrámy, které se tyčí kolem. V ulicích venku panuje ruch a shon, ale uvnitř vládne jakési zvláštní ticho a klid. Večeřadlo. Kristus vyslal své učedníky, aby pro něj našli místo, kde by mohl konat to, co židé o Velikonocích dělají. Normálně je to veselá událost, setkání s rodinou a přáteli, tady již nad stolem visí dosud nevyslovená zrada a dřevo popravičního kříže. Tradice nám říká, že na stejném místě se nachází i hrob krále Davida – jak příhodné. Kristovo ustanovení eucharistie, které bude nejvlastněji provázet celou církev až do jeho druhého příchodu, se tak dostává do souvislosti s královským úřadem starého Izraele. Staré a nové se zde mísí v jednotu, Kristus, syn z rodu a pokolení Davidova se nám dává pod způsobou chleba a vína, abychom mohli mít podíl na zaslíbeních, která Hospodin učinil svému vyvolenému lidu.

7.6. – 10. neděle v mezidobí

1S 8,4-11.(12-20) (Gn 3,8-15)

Ž 138 (Ž 130)

2K 4,13-5,1

Mk 3,20-25

"Je posedlý Belzebulem. Ve jménu knížete démonů vyháni demony" říkají o Ježíšovi zákoníci z Jeruzaléma. Zatímco Ježíš přichází člověka osvobodit od zla, někteří lidé o něm vykládají, že je sám vyslancem zla.

Opravdu není nic natolik svaté, aby to člověk nenazval d'ábelským, nic tak čisté, aby to nenazval špinavým, nic tak krásné, aby to nepojmenoval šeredným, když se mu to hodí? Můžeme v tom vidět lidský nevděk. „Kolika lidem jsem pomohl, posloužil, obětoval svůj čas, peníze, zdraví a jak se mnozí zachovali“ to můžeme říci každý. Ale vůči Kristu je to d'ábelské.

Ti, kteří byli sami v moci d'ábla, z toho samého obvinili Ježíše. Nic nepomohly důkazy zázraků, všechno, co pro lidi konal, svatost jeho života, zvítězila zloba a nenávisť.

Žádný důkaz nás nezabaví nutnosti se pro Krista osobně rozhodnout se vším rizikem omylu. Vede nás Ježíš k Bohu nebo nás od něho odvádí, vede nás ke štěstí, k naplnění naší existence, nebo jen na kříž? To jsou otázky, které si musí zodpovědět každý sám. A na tomto rozhodnutí závisí jeho budoucnost.

11.6. – Svátek sv. Barnabáše

Sk 11,21b-26;13,1-3

Ž 98

Mt 10,7-13

Jděte a konejte zázraky. To je přikázání, které dává Ježíš svým učedníkům. A oni se ho neptají: „Mistře a jak to máme dělat? Je na to nějaký manuál? Schválený postup? Směrnice?“ Prostě jdou. V našem životě je to často podobné. Máme rádi věci naplánované, rádi víme, kam jdeme a proč, ale někdy se stane, že nás Pán povolá a neřekne nám o nic víc, než prostě: „Jdi!“ Ten krok do neznáma vyžaduje velkou odvahu. Musíme se spolehnout na Boží vedení a na to, že i když vyrazíme bez zlata a stříbra v opascích, Bůh se postará. Pojďme tedy vykročit tam, kam nás Pán volá – překročme své plány, názory, stereotypy a předem připravené soudy. Protože teprve pak se mohou začít dít zázraky.

14.6. – 11. neděle v mezidobí

1S 15,34-16,13 (Ez 17,22-24)

Ž 20 (Ž 92)

2K 5,6-17

Mt 4,26-34

Věříte svým vlastním očím? Copak vás ještě nikdy nezklamaly? Apoštol píše Korint'ánům: „žijeme přece z víry, ne z toho, co vidíme“. My z vlastní zkušenosti ovšem víme, jak je těžké věřit Bohu ve chvíli, kdy to, co vidíme, slyšíme, zažíváme, nám věřit v podstatě brání. Co z toho je skutečnost a co jen iluze? Prorok Samuel viděl sedm skvělých kandidátů na krále a vybral si osmého. „Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.“

Pod povrchem našeho omezeného, zklamatelého a klamaného vnímání se děje něco našimi smysly nepostřehnutelného a rozumem nevysvětlitelného. Boží království, tajemná skutečnost, o které mluví Ježíš. Život je tajemství; růst je tajemství; dozrávání je tajemství. A tak je tomu i s Božím královstvím. Mluví-li Ježíš o Božím království, je to pro něj životní zkušenost. Ježíš byl tímto královstvím uchvácen, pro království Boží Ježíš žil i zemřel. Můžeme říci, že království Boží, je Boží věrnost člověku, pro kterého Bůh chce smysluplnou budoucnost.

21.6. – 12. neděle v mezidobí

1S 17,32-50

Ž 9

2K 6,1-13

Mt 4,35-41

Náš život někdy dokáže připomínat pěknou bouři. Kormidlo nám vyklouzne z ruky a vlny s námi zmítají se strany na stranu. V takové situaci se bojíme, to je přirozená lidská reakce. Je strach známkou malé víry? Někdy tomu tak může být. Zejména tam, kde si jsme jisti, že máme Ježíše po svém boku, tam se skutečně bát nemusíme. Jenom na jedno si musíme dát pozor – abychom byli opravdu s ním v loďce. Aby to nebyla jen loďka našich vlastních představ, našeho egoismu a našich cílů. Kristus se s učedníky chtěl plavit „na druhou stranu“, pryč od shromážděného davu. Někteří z učedníků toho možná litovali, vždyť mezi lidem, který Ježíše obdivoval, se i jim – nejbližším zasvěcencům – jistě dostávalo uznání. Pokud tohle je to, po čem toužíme, tak by strach byl na místě. Lidské uznání je ještě vrtkavější, než hladina jezera. Je lépe plout třeba i k vyprahlým a prázdným břehům, ale se svým Pánem, i když se nám někdy zdá, že spí a nevnímá.

24.6. – Slavnost Narození Jana Křtitele

Iz 49,1-6

Ž 139

Sk 13,22-26

L 1,57-66.80

Nejen matky mají svá těhotenství. Za devět měsíců, než Alžběta porodí, se z kněze Zachariáše, který už nebyl schopen Bohu uvěřit, stává člověk naplněný Duchem svatým. Jeho chvíle přišla, když se ho zeptali, jak se narozené dítě bude jmenovat. Všichni čekali, že Zachariáš po otci. Ale Zachariáš si posunky vyžádá tabulku a napíše na ni: Bude se jmenovat JAN. Vypadá to jako detail. Dítě se dnes může jmenovat všelijak. Ale v biblickém chápání je jméno něco jako nasměrování, poslání a úkol. Jméno Zachariáš znamená „Hospodin pamatoval“. Dobře přiléhá k příběhu starého kněze. Hospodin nezapomíná. Hospodin je věrný. Ale jeho syn ponese nové jméno – Jan - Jochanan. V hebrejštině to znamená: Bůh se slitoval. To už není jen Boží pamatování, ale nový Boží čin. Bůh se nad námi slitoval a odpustil nám naše hříchy. Dítě, které připraví cestu Božímu Synu, se bude jmenovat, jako se předtím ještě nikdo nejmenoval: Bůh se slitoval. Všechno, co bude nyní následovat, všechno, co se stane od Betléma po Golgotu a vlastně až dodnes, je třeba číst a vnímat ve světle Božího slitování.

28.6. – 13. neděle v mezidobí

2S 1,1.17-27

Ž 130

2K 8,7-15

Mk 5,21-43

Máloco se nám jeví tak definitivní, jako smrt. Pokud se s někým pohádáme, můžeme se usmířit, pokud někomu ublížíme, můžeme ho odprosit, pokud se dopustíme hříchu, můžeme činit pokání. Ale smrt je konečná hranice. Něco, co nám připomíná, že nemůžeme odkládat věci do nekonečna. V příběhu vzkříšení dívky ale Ježíš ukazuje, že je i něco silnějšího, než smrt – láska: Boží i lidská. Lidská láska překonává smrt, protože nám zachovává vazbu s tím, koho jsme měli rádi. A láska božská, kterou Ježíš zázračným způsobem realizuje i ve světě, ta je ještě mnohem silnější – protože pro tu jedinou není smrt vůbec žádnou překážkou, dokáže překračovat její hranice. A v tom je naše naděje a naše spolehnutí se na Boží milosrdenství – že totiž i když zemřeme, budeme žít.

29.6. – Slavnost sv. Petra a Pavla

Sk 12,1-11

Ž 34

2Tm 4,6-8.17-18

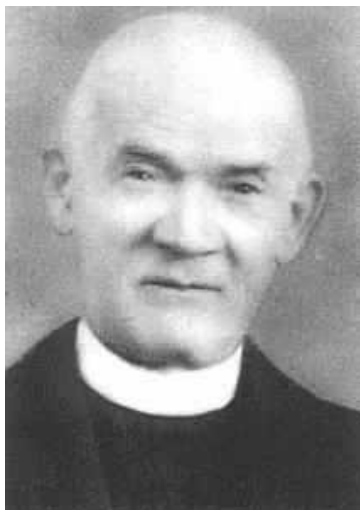
Mt 14,22-32 (Mt 16,13-25)

Moc toho o nich nevíme. Stali se pojmem. Apoštolové Petr a Pavel. Řecké slovo apóstolos znamená poslaný. To posláni platí i pro nás. A každého z nás zavazuje důvěra, kterou v nás Kristus vkládá, a posiluje jistota, že všechno, co konáme z lásky k Bohu, má smysl, i když to na první pohled není vidět.

Jakou radost musel prožívat Petr při zázračném vysvobození z jeruzalémského vězení, a naproti tomu jaké zklamání zažil uprostřed krvavého pronásledování císařským Římem. Co asi prožíval Pavel, když píše svému žáku Timotejovi: „Již budu obětován, přišel čas mého odchodu. Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval...“?

Jsou modlitby, které jsou vyslyšeny dřív, než je vyslovíme a jsou modlitby, které nás drtí v zoufalých chvílích svým NE. Před dvěma tisíciletími napsal Pavel slova: „Těm, kteří milují Boha, všechno prospívá k dobrému.“ Ano, všechno: i zklamání, nepříjemnosti, smutek, trápení... Všechno - za jediné podmínky: těm, kteří milují Boha. To znamená plnit Kristovu vůli. Slyšet jeho hlas a jít za ním.

Josef Štemberka z Lidic

Josef Štemberka (2. února 1869) pocházel z chudé tkalcovské rodiny, která žila ve vsi Pecka v Podkrkonoší. V 11 letech přišel po dlouhé nemoci o matku a tak se stal se svými dalšími šesti sourozenci poloviční sirotkem. Jejich finanční situace nebyla příliš příznivá, ale díky tomu, že byl malý Josef velmi nadaný, přimluvil se za něj jeho učitel a mohl tak odejít studovat gymnázium do Jičína, kde pak bydlel na jezuitské koleji. Vzhledem k tomu, že ho v tomto směru nemohla jeho rodina podporovat, žil z kondicí a milodarů.

Ovšem stejně nadán byl i jeho bratr Jindřich. Ten se stal po studiích advokátem a spisovatelem. Josefa však táhnul spíše duchovní život a tak po gymnáziu nastoupil do kněžského semináře. Kněžské svěcení přijal v roce 1894.

V roce 1909 nastoupil na faru v Lidicích, která se nakonec stala i jeho osudným posledním působištěm. Svým farníkům se tak věnoval celých 33 let. Během celé doby udržoval styk se svou rodinou v Pecce, konkrétně se dvěma sestrami, které žily v rodné chaloupce, a také s bratrem Jindřichem. Během svých návštěv domova se se sestrami domluvil, že místo staré chaloupky postaví vilku, aby se pak mohl na staré kolena vrátit domů a tam dožít.

V roce 1942 se stavba vilky chystala ke konci a tak se Josef Štemberka pomalu chystal k odchodu do důchodu. Koneckonců bylo mu již 73 let a na zasloužený odpočinek se těšil. Svůj odchod plánoval již v květnu, jenže za něj nastupující kněz ho poprosil, zda by ještě 14 dní neposečkal. Nový kněz zaskakoval v té době za jiného faráře a jeho návrat se z nějakého důvodu pozdržel a tak bylo potřeba, aby v jeho kostele ještě pár dní sloužil mši. Kdo mohl tušit, že toto čtrnáctidenní zdržení bude tragické.

Z vyprávění jeho farní hospodyně Antonie Škrdlové a jiných pamětníků víme, že byl farář Štemberka velmi oblíben u lidí. Nebyl mu nikdo lhostejný a o všechny se snažil starat, jak nejlépe mohl. Jako příklad nám může posloužit historika ze začátku války, kdy se Josef Štemberka rozhodl nakoupit velké množství dětského oblečení, protože tušil, že válka ho bude nedostatek. Tímto oblečením pak naplnili celou jednu místnost na faře. Také byl jedním s přispěvatelů do národní sbírky na obranu státu v době, kdy byl bezprostředně ohrožen nacismem. Byl také znám jako včelař a vůbec milovník zvířat.

Životopisy svatých

Jeho farnost Lidice se stala terčem negativního zájmu gestapa po atentátu na Heydricha a zapříčinil to jeden dopis psaný z nešťastné lásky, ve kterém psal lidický chlapec své dívce na rozloučenou. Vydával se v něm za odbojáře a naznačoval své propojení s atentátem. Dopis se však dostal do rukou gestapa a to okamžitě proti Lidicím zakročilo v míře, která měla být odstrašením pro celý protektorát.

Z dalšího vyšetřování gestapa pak vyšlo najevo, že syn Horáků z Lidic je v té době britským letcem a tak se právě jejich statek stal místem hromadné popravy všech lidických mužů. Včetně faráře. Nevíme přesně, jaké byly poslední chvíle těchto mužů a jejich faráře. Můžeme se jen domnívat, že jim jejich kněz dodával odvahy a modlil se s nimi do poslední chvíle. Ze zpráv samotných členů gestapa přítomných popravě se nám dochovalo svědectví, že všichni muži přicházeli na popravu vzpřímení a klidní.

Jako poslední byl zastřelen i Josef Štemberka. Údajně mu dle záznamů z kronik či ústního vyprávění pamětníků bylo nabídnuto, aby odešel a zachránil si tak život, ale on této možnosti nevyužil. Tato nabídka ze strany gestapa se však zdá být podle některých historiků sporná, protože Němci zrovna neoplývali vřelým vztahem k církvi, a tak se zdá nepravděpodobné, že by tuto nabídku farář vůbec dostal. To však nijak neumenšuje jeho hrdinství, se kterým do poslední chvíle zůstal dobrým pastýřem svých ovcí.

Mezi popravenými muži ho později na fotce poznala právě jeho farní hospodyně Škrdlová, která přežila koncentrační tábor a po roce 1945 odešla dožít do Pecky, podle jeho nového obleku, který si nechal ušít farář právě na svůj odchod do důchodu. Nic netuše si ho oblékl na sebe právě 10. června, když si pro něj přišlo gestapo a následně ho odvedlo na Horákův statek.

V římskokatolické církvi se již nějakou dobu uvažuje o jeho blahořečení. My ho už však dávno máme ve svých litaniích mezi mučedníky a jeho památku si připomínáme právě v den jeho smrti 10. června.

Farní vyúčtování za měsíc květen 2015

Příjmy:

sbírky: 2 933,-
příspěvky: 1 700,-
úrok: 269,-

CELKEM: 4 902,-

Výdaje:

Communio (nájem) 843,-
Communio (služby) 280,-
Communio (doplatek) 3 520,-
Telefonica O2 616,-
poplatky účet 72,-
varhanní doprovod 2 750,-
materiály na Noc kostelů 1 042,-

CELKEM: 9 123,-

ROZDÍL: -4 221,-

Běžný účet k 31.5.2015: 949 693,-
Pokladna k 31.5.2015: 47 877,-
CELKEM: 997 570,-